

İnatçı Çocuk

– safdeha · 25 Aralık 2015

1978 senesi yaz aylarıydı. Babam taşeronluk yapıyor, bende ona yardım ediyordum. Sanırım on altı yaşındaydım. Ankara'da yaşıyordum. Anlatcağım olayın olduğu gün iş çıkışı yalnız başıma Etlik-ayvalık semtinden kalabaya gitmeye karar verdim. Babam bana,

“Oğlum, ortalık iyi değil. Başına her şey gelir. Emin misin yalnız eve döneceğine? Beraber arabamızla dönelim”

“Hayır. Ben yalnız başıma gideceğim. Beni merak etme!” dedim.

Elimde defterim vardı. İçinde de şiirlerim, ders notları... Tam kasalar kavşağını geçtim ki, benden yaş olarak büyük üç kişi önümü kestiler.

“Hangi görüşe sahipsin, kimsin, niye buradan gidiyorsun...”

Bunlar militan çocuklardı. O zamanlar her yerde böyleleri vardı. Eğer onlardan değilsen ve anlarsa, ellerinden gelen işkence, dayak nasibini aldığınca alırdın. O sıralar yeni hükümet değişmiş ve yaşadığım mahalledeki çocuklardan buraların sol görüşlü çocukların eline geçtiğini öğrenmiştim. İçimden, “Sol görüşlüyüm!” diyerek onlardan kurtulmak istedim. Demiştim ama sordukları sorulardan onların sağ görüşlü olduklarını anlamakta gecikmemiştim. İstihbaratım yanlış çıkmıştı.

“Sol görüşlü kimleri tanırın? Sana bildiri verelim mahallede dağıtırsın. Haydi, bizim kahveye gidelim. Orada bu bildirileri senin için bulabiliriz!”

İçimden, “Kahveye götürüp bir güzel dövecekler. Allah'ım bana yardım et!” dedim.

“İşten geliyorum. Yorgunum. Yarın geleyim.” dedim.

“Bizden biri alsın gelsin bu bildirileri. Haydi, şu apartman arasına gidelim. Nedir elindeki şu defter? Ne yazıyorsun?”

Soruya cevap vermeden iki apartman arasına gelmiş. İki çocuktan birine bakarken, diğeri yüzüme bir yumruk vurmıştu. Sendeledim. Defterim yere düştü. Arabaların arasından koşmaya başladım. Adeta yüz metre rekoru kırar gibi uçuyordum. Etrafımdan yardım bekliyordum ama kimse benimle ilgilenmiyordu. Sanki sinema filmi ya da başka boyuttaydım onlar için. Herkes korku içindeydi.

“Şunu yakalayın. Kaçırmayın...” arkamdan bağıryorlardı.

Aşağı eğlence göbeğine geldiğimde, liseden tanıdığım ve benden 1 sene evvel mezun olan, görüşünün sağ olduğunu bildiğim Bilal isimindeki arkadaşımın pastanesine girdim. Benim bu halimi görünce nedenini sordu. Başımdan geçenleri anlattım. Çok sinirlenmişti ve bu kişileri bulmayı ve defterimi de almamı sağlamak için öneride bulundu. Çok bunalmıştım ve korkmuştum. İstemedim tekrar oraya gitmeyi. Pastanede biraz oturdum. Soğuk şeyler içtim. Tam dışarı çıkıyorduk ki, karşıdan iki jandarma yokuştan aşağı doğru geliyordu.

“Bunlarda işe yaramayacakları zaman ortaya çıkıyorlar. Başıma onca şey geldi. Bir faydasını göremedim.” dedim arkadaşşıma. O da evet anlamında başını salladı.

Eve gelmiştim. Akşam yemeği yeniyordu. Ben geç kalınca telaşlanmışlar. Başımdan geçenleri aileme anlattım. Babam,

“ Oğlum sen soğan erkeğisin. Onlar sana vururken sen onlara niye vurmadın. Dövededin onları.” Demez mi? Başımdan kaynar sular döküldü.

“ Eğer ben onlara vursam. İki kişı on kişı olurdu. Ben eve değil belkide mezara girerdim. Ben canımı zor kurtardım. Sen ne diyorsun baba?” Babam hala umursamıyordu. Ona göre ben onları dövmeliydim. Ertesi gün, işe giderken araba da babam,

“ oğlum seni karateye göndereyim. Dövüşmeyi öğren...” gibi şakalarla yarı şaka yarı ciddi laf atıyordu. 1980 öncesi, bu yaşadığım olay o kadar basitti ki... hangi yere gideceksen, gitmeden önce kara kara düşünürdük. Nasıl ve hangi araçlarla gidelim derdik. Ya biri bizi çevirirse... Ya bize biri kurşun sıkarlarsa diye humma nöbetlerinde korkardık. Ya da sıkkan birinden kör kurşun yersek diye... Her gün gazetelerde ölenlerin isimleri, hiç iyi haber yoktu. Bizi kurtaracak birileri yok mu diye yılmışçasına çare arardık. Nerden bilirdik ki, birileri bundan nemalanırmış... Allah bizi o günlere döndürmesin inşallah... Âmin!

Saffet Kuramaz